

El poeta que salva la llengua

Una escala... divina

La merescudíssima exposició d'homenatge a Lluís Calderer que acull el Casino m'ha fet desempolsegar records antics del Lluís, de qui em sento deutor de tant i de com vaig aprendre d'ell. Hi ha persones que marquen el rumb -vital, intel·lectual-, i ell n'és un, sobretot per la voluntat que tenia de projectar, d'animar, de guiar els qui començàvem a caminar en el món de les lletres i de la cultura. Recordo les hores passades en l'edició de la revista Faig, especialment quan la vam convertir en Faig-Arts. Hores debatent i preparant números, impulsant la línia de llibres del projecte Faig. Van ser anys intensos, de molta col·laboració i de molt de compromís en el projecte.

Visitant l'exposició he vist en una vitrina el llibre *Diàleg amb la poesia* publicat per Columna-L'Albí l'any 1996, que recollia una selecció de les columnes que el Lluís va escriure per al suplement *Idees de Regió7*, que vaig coordinar entre 1991 i 1995. Penso que era una de les seccions més llegides del suplement, segurament de les més valorades, però en tot cas de les que mereixia ser aplegada en llibre. Perquè feia agradar la poesia als que no hi estaven avesats i als lectors més entrenats. La selecció, en conjunt, conforma una veritable antologia de la poesia universal. Però el que sobretot val la pena és la seva visió literària i vivencial projectada en els poemes. Amb un llenguatge que buscava la fàcil comprensió del lector, desentranyava els secrets del poema, conformant una il·luminació. Els seus articles són com espoletes per a un esclat interior. I tots junts esdevenen una càrrega de profunditat, sobretot per la cosmovisió. Cada article és un maó d'un edifici que té una clara intenció: ser un himne a la llengua i a la cultura d'un país, el seu, tan estimat. Arribat a casa, amb l'exposició al cap, he obert el llibre pel final i he llegit la darrera frase que, referint-se a Joan Maragall, diu: «El poeta que salva la llengua d'un poble, salva la vida d'aquest poble». Tota una declaració, que podríem aplicar a la persona de Lluís Calderer, un poeta que volia la salvació de la seva llengua i, per aquest raonament socràtic, del seu país.